

Anders Aamodt, 11.02.2026

Framtidens fellesskole, for de fleste - men ikke for alle?

Ordet fellesskole for meg handler om et begrep som bør romme alle elever i Norge, også de som går på privatskoler eller friskoler. Når vi begynner å snakke om skolen som et «vi og dem», mister vi noe viktig av det fellesskapet skolen egentlig skal bygge.

Jeg har selv erfaring fra begge deler. Jeg har gått både på privat og offentlig skole, og lengst i offentlig skole. Jeg trivdes godt begge steder, og begge skoleløpene gjorde meg rustet for fremtiden, både med karakterer og karakter. Senere ble jeg lærer, og hele mitt yrkesliv har jeg arbeidet i offentlig skole — noe jeg har trivdes veldig godt med.

Som forelder har jeg også fått oppleve begge deler. Barna mine har gått i offentlig skole, og nå går de på privat skole. Det valget oppleves riktig for oss, og det viktigste for meg er ikke hvilken eierform en skole har, men at barn opplever mestring, tilhørighet og gode læringsmuligheter.

Når fellesskolen diskuteres, opplever jeg derfor at det blir feil å definere noen elever utenfor. Friskoler og privatskoler er en del av det samlede skoletilbudet i Norge, og elevene som går der er like mye en del av fellesskapet som alle andre. For noen elever kan nettopp en annen type skole være det som gjør at de finner sin plass og opplever å lykkes.

Vi trenger en skoledebatt som handler om hvordan vi sammen kan gi barn og unge gode oppvekst- og læringsvilkår — ikke om å skape skillelinjer mellom skoler, elever eller foreldre. Det er dessverre nok av dette i vårt samfunn i dag. Mangfold i skolen trenger ikke å svekke fellesskapet; det kan også styrke det.

For meg handler fellesskolen om noe større enn om en skole er offentlig eller privat. Den handler om alle barna våre, alle lærerne våre, og et felles ansvar for fremtidens skole. Skal fellesskolen være et reelt fellesskap, må den romme alle elever — også dem som går på friskoler.